

IX

Người đẹp Qui-Tô

Đó là tiếng kêu của Vichky. Tiếng kêu đau đớn chừng tỏ hần bị trúng đạn. Văn Bình không ngờ ngoài chàng ra đã có nhiều người khác lợi dụng tình thế hỗn độn trong ca-bin để triệt hạ thuyền trưởng và bọn thủy thủ sô viết. Buru đã chùn gán nhưng còn Vichky. Không lẽ một tay võ cừ khôi, giàu kinh nghiệm trận mạc như hần lại chịu khoanh tay. Cho nên hần đã thốt dây, phóng cước vào lưng gã thuyền trưởng.

Ngon đá của Vichky phát ra như cơn cuồng phong, nếu trúng đòn thuyền trưởng có thể gãy xương sống và ngã xấp. Nhưng Vichky đã bị một tên thủy thủ tinh mắt nhìn thấy, chĩa súng bắn. Hần bắn bừa không kịp nhắm nên viên đạn bay hú hợa chạm mũi giày của Vichky, do đó ngọn cước bị trệch khỏi lưng gã thuyền trưởng gặp hèn.

Ngay khi ấy, khẩu súng trên tay thuyền trưởng nổ đoang. Hẳn có thời giờ nhìn kỹ mục phiêu hơn lên thủa thủa, song chẳng hiểu sao viên kẹo chỉ 9 li của hắn lại chỉ xuyên thủng vai áo V ichky và giắt theo một miếng thịt. Vichky kêu thét, không phải vì viên đạn trúng hiểm huyết, mà chính vì hắn muốn gia tăng sức lực bản thân và làm đối phương rối loạn tinh thần. Nhưng một tên thủa thủa chực sẵn phía sau đã choảng cho hắn một phát bả súng thừa sống thiếu chết vào trúng gáy.

Lần này hắn đo ván luôn không ngóc dậy được nữa. Gã thuyền trưởng lách sang bên, nhưng lối cho hai thuộc viên mang bình chữa lửa vào trong ca-bin. Trong nháy mắt, làn tuyết thân khí trắng xóa hăng xè đã dập tắt những ngọn lửa nhỏ vừa nhú lên trong máy.

Quang cảnh trong ca-bin đã trở lại bình thường.

Thuyền trưởng chỉ Buru và Vichky, ra lệnh cho thuộc viên, giọng bực bội :

— Trói lại.

Nghiêm nhiên Văn Bình được hưởng đặc ân của tinh báo số viết. Thuyền trưởng cho phép chàng ngồi đằng hoàng trên ghế, trong khi cặp bài trùng « làm chuyện » Buru - Vichky bị trói nghiêng bảng dây lưới cá ni-lông vào chân ghế sắt. Dây ni-lông

được nối tiếng bền, loại dây ni-lông làm lưới đánh cá được coi là bền bậc nhất, nó lại nhỏ lẫn tấn dao sắc cắt mới đứt, giỏi nội ngoại công cũng không bứt nổi, vì càng cựa cạy nó càng ăn sâu vào da thịt.

Con tàu đánh cá từ từ ra khơi. Giữa biển rộng mông mênh, Văn Bình cảm thấy lẻ loi vì không thấy bóng thuyền bè nào hết. Đường như sau con bão lớn mọi thuyền bè đều cập bến.

Thuyền trưởng đứng im như phỗng đá trên sàn tàu. Văn Bình biết hắn đang suy nghĩ. Cái máy truyền tin là sợi dây liên lạc duy nhất giữa con tàu đánh cá cô đơn trên đại dương và Trung ương điệp báo số viết. Sợi dây móc nối vô hình này đã bị cắt đứt.

Văn Bình nghe loảng thoảng tiếng lằm bằm của gã thuyền trưởng :

— Quái lạ, quái lạ, đứn nào là thủ phạm nhỉ ?

Văn Bình biết gã thuyền trưởng đang băn khoăn về nguyên nhân máy vô tuyến bị nổ cháy. Trong hai người đàn bà và ba người đàn ông lạ có mặt trên tàu, phải có ít nhất một người là thủ phạm. Giây phút này, chắc gã thuyền trưởng đang tìm cách trả lời cho câu hỏi rối beng « thủ phạm của vụ phá hoại là ai ? ». Văn Bình suýt phì cười khi nghe hắn hỏi một mình hai tiếng « quái lạ »

quen thuộc. Hễ mở miệng là hẳn thốt ra tiếng « quái lạ ».

Bỗng gã thuyền trưởng quay lại. Hắn nhìn qua khung cửa vào trong ca - bin, luông nhờn tuyến ngừng lại hồi lâu trước Vichky và Buru đoạn ngoắt một tên thủy thủ đứng gần. Tên thủy thủ đứng nghiêm, vâng dạ một cách kính cẩn rồi ra hiệu cho Cócô theo hắn lên boong. Hắn dẫn Cócô đi xuyên qua phòng máy dầu cặn đến ca. bin riêng của thuyền trưởng.

Cócô thần nhiên bước theo hắn. Mặt nàng trở lại li lợm như thường lệ. Nàng không tỏ ra sợ hãi như trước nữa. Mọi người nhìn nàng khuất sau cánh cửa gỗ. Văn Bình đoán là gã thuyền trưởng kêu nàng lên hỏi cung. Sau nàng chắc chắn sẽ đến lượt những người khác. Chắc chắn gã thuyền trưởng sẽ tìm đủ cách khám phá ra trong bọn ai là nhân viên C.I.A.

Văn Bình chờ đợi không lâu. Độ nửa giờ sau, Cócô được áp giải về ca-bin. Tên thủy thủ hất hàm gọi Bô. Đợi tên thủy thủ ra khỏi ca-bin, Văn Bình bịch em tay vào ngực Cócô, và hỏi nàng, bằng giọng rất nhỏ song đủ nghe :

— Thuyền trưởng hỏi cô những gì ?

Sau khi trông trước trông sau, nàng đáp :

— Hẳn hỏi em ai là Đôbin. Em đáp không biết. Hắn hỏi đi hỏi lại cả chục lần như vậy, em cũng d p đi đáp cả chục lần hắn vẫn không tin. Sau đó hắn hỏi có phải em gài lựu đạn vào máy truyền tin hay không, em liền bảo hắn là đồ ngu ; hắn nổi giận toan đánh em, em sừng cồ thách hắn, chẳng hiểu sao hắn lại không dám làm dữ nữa. Hắn đổi sang giọng ngọt ngào, vỗ về em, xin lỗi em, rồi yêu cầu em tố cáo trong bọn chúng mình ai là nhân viên C.I.A. Không cần suy nghĩ em nói ngay là Vichky. Em ghét thẳng mập ấy nhất, em chỉ mong cho gã thuyền trưởng khện cho Vichky một chập.

— Có thù hắn là chuyện dĩ nhiên. Vì dầu sao hắn cũng đã giết cha cô.

— Anh lầm.

— Nhưng là ông Fêlin không phải cha cô.

— Không phải.

— Vậy cô là... gì của Fêlin ?

— Chẳng là gì hết.

— Tại sao cô lại đi với Fêlin ?

— Vì hoàn cảnh bất khả kháng.

— Thế nào là hoàn cảnh bất khả kháng ?

— Em không thể giải thích. Đúng hơn, trong hiện tình, em chưa thể giải thích, sau này anh sẽ

— Tốt hơn, cô nên giải thích ngay bây giờ.

Cô cô nín lặng.

Văn Bình ghé sát tai nàng, giọng khàn khản:

— Thật ra cô là ai ?

Cô cô đáp :

— Rồi anh sẽ rõ.

— Tôi xin chờ. Nhưng ngay từ bây giờ tôi cần biết cô có liên hệ ra sao với những quặng mỏ kim cương tìm thấy trong hành lý của Fêlin ?

— Em có thể lấy danh dự nói với anh là em không có liên hệ.

— Kể cả gói bạch phiến lậu ?

— Vâng, kể cả gói bạch phiến lậu.

— Những vật này là của Fêlin ?

— Vâng.

— Hẳn làm nghề buôn lậu ?

— Có lẽ thế.

— Cô gặp hẳn tại đâu ?

— Quitô. Ở kia, em đã quyết định không nói tại sao anh cứ tra hỏi em ? Vâng, em gặp hẳn tại thành phố Quitô. Chẳng giấu gì anh, em ở trong danh sách những người hiện bị công an F. B. I. tầm nã. Em phải trốn xuống Nam-Mỹ. Em đã làm đủ nghề để sinh sống. Em ca hát, nhảy múa, làm đủ việc để kiếm tiền, Fêlin cần một

người quen đường dẫn nấn lên vùng biên giới nên em đi theo ; ngoài ra em chẳng được biết gì nữa.

— Công an Mỹ truy nã em về tội gì ?

— Tham gia hoạt động của một số tổ chức chính trị tả khuynh.

— Cộng sản ?

— Không. Và lại, anh không hiểu sâu thì hơn.

— Fêlin đến vùng biên giới để làm gì ?

— Em không biết, và em cũng không hỏi hẳn.

Hắn yêu cầu em làm hướng đạo và trả em một số tiền khá lớn nên em nhận lời.

— Trả bao nhiêu ?

— Một ngàn mỹ kim. Trong lúc này một đô-la đối với em đã là quý giá, huống hồ hẳn chịu chi những một ngàn đô-la. Giá hẳn chỉ trả em một vài trăm em cũng đi ngay, không ngần ngại.

— Fêlin đi đến đâu ?

— Căn cứ 4Q.

— Hẳn gặp ai trong căn cứ ?

— Em không biết. Vì khi đến vòng đai của trung tâm 4Q thì đột nhiên em bị sốt, chân em lại bị sưng vù vì dẫm nhầm gai độc.

— Có có giấy tại sao lại dạp gai độc ?

— Điều đó cũng làm em thắc mắc không ít. Nếu là gai nhọn thì phải là gai sắt mới có thể đâm

Tuyên qua để gây chú ý em. Em đã nằm sấp lại và không thấy lỗ thủng nào do dùi nhọn gây ra cả. Tự dùng gan bàn chân em sưng và va thâm tím, em không tài nào cất bước được nữa, em đành phải ở lại trên sườn núi.

— Félin vào căn cứ một mình ?

— Như em đã nói, em không hiểu hẳn đi đâu nữa. Hẳn dặn em chờ và em nằm trên tảng đá chờ hẳn một đêm. Đến gần sáng hẳn trở lại và vượt núi xuống thung lũng. Được nửa đường thì dụng phải anh.

— Quặng mỏ kim cương và gói bạch phiến được cất trong túi hành trang từ khi nào ?

— Khi Vichky khám phá ra em mới biết.

— Tại sao Félin cải trang làm lính mục ?

— Có lẽ dễ dễ di chuyển trong vùng. Hẳn rất ít nói, và hay gặt gồng song tâm địa rất tốt. Trong thời gian em ở bên hẳn, hẳn không hề có cử chỉ sàm sỡ. Luôn luôn hẳn đối xử với em đúng đắn, đến nỗi nhiều khi em có cảm tưởng hẳn là nhà tu thật sự. Em...

Cócó ngưng bật.

Nàng ngưng bật sau khi nhận thấy Vichky đang lắng tai nghe. Nàng nói rất nhỏ nhưng hẳn vẫn có thể nghe được nếu hẳn nín thở và tập trung tư

ông. Vãn Bình để ý đến Vichky từ này. Chẳng hết hẳn ngồi im, không cử động tay chân, lưng quay lại, song vành tai mở rộng, cố gắng thu những lời nói của Cócó vào thính giác. Chẳng đã biết từ đầu đến cuối, biết mà vẫn thản nhiên như không. Chẳng nghĩ rằng tấn tuồng đang diễn đến màn chốt, chẳng cần tiếp tục thận trọng nữa.

Lý do thứ hai khiến Cócó ngưng bật là sự hiện diện của hai tên thủy thủ. Một tên ló đầu qua khung cửa ca-bin. Tên thứ hai vừa áp giải Rita về. Người được kêu lên thăm cung kế tiếp là Vichky. Hẳn cười mỉm ra vẻ thỏa mãn khi được tên thủy thủ nắm vai áo kéo đứng dậy. Hẳn không còn bị trói vào cột sắt nữa, nhưng hai bàn tay hẳn lại bị kẹp cứng trong cái mớ-nốt sáng loáng. Tàu đánh cá của GRU có khác ! Mọi dụng cụ cần thiết đều có đủ, kể cả xiềng chân và công tay...

Vichky vừa ra khỏi, Buru ngược mặt lên và nhả răng cười. Hẳn cười với Rita. Thấy Rita nghiêm trang, hẳn liền quay ra cười với Vãn Bình. Chẳng cũng phớt tỉnh, hẳn đành phải lên tiếng trước.

— Chà, hai người nói chuyện ngon quá ta !

Cócó nhiu lông mày :

— Nói chuyện gì mà ngon ?

— Chuyện gì thì cô đã biết. Cô cũng nên biết

thêm là Vichky đã theo dõi cuộc trò chuyện từ đầu chí cuối.

— Còn anh ?

— Tôi cũng vậy. Dầu sao, tôi tôi cũng thích hơn tai nhiều người. Tôi đồng ý với cô là chúng ta nên loại trừ thẳng khốn kiếp Vichky

Rita chép miệng :

— Anh chỉ nói mà không làm.

Bị người đẹp mắng, Buru xiu mặt. Rita quay sang phía Văn Bình, nghiêm giọng :

— Gã thuyền trưởng đã căn vặn em nhiều về anh. Thật ra, em mới quen anh, và em đã khai với hắn như vậy. Nhưng hắn không tin. Hắn nghi anh phá nỏ máy truyền tin. Hắn đang sai nhân viên ráp gấp một điện đài khác. Nghĩa là từ giờ đến chập tối, hắn sẽ có thể liên lạc được với Trung Ương của hắn. Và em tin là hắn sẽ hạ sát anh.

Văn Bình đáp :

— Hắn sẽ không hạ sát tôi đâu, cô đừng ngại. Nạn nhân của hắn sẽ là Vichky. Vì lẽ giản dị Vichky là đặc phái viên chính thức của C.I.A.

— Cho dầu Vichky là đặc phái viên C.I.A, chính cống, cũng chưa nguy hiểm bằng anh. Trung Ương GRU sẽ hạ lệnh thủ tiêu anh đầu tiên. Nhưng anh ơi, đó mới là giả thuyết. Anh còn đóng kịch với

em làm gì nữa ? Hơn ai hết, Anh đã biết Vichky có mặt trên con tàu đánh cá này không phải là nhân viên C.I.A.

Văn Bình hơi giật mình. Thật ra, chàng đã đóng kịch, chàng cũng chẳng lạ gì những vai kịch mà các bạn đồng hành đang đóng với chàng ; tuy nhiên chàng đã đánh giá Rita quá thấp, chàng ngờ vực Rita song chàng không hề ngờ vực nàng là..

Lời nói của Rita làm cả Buru lẫn Cócô bàng hoàng. Cócô trở mặt nhìn cô bạn gái tinh dịch. Buru vron vai như muốn giật phăng những vòng dây nylon kiên cố.

Rita bình thản nói tiếp :

— Em nói đúng hay sai hả đại tá Văn Bình Z-28 ?

Văn Bình đáp :

— Tôi chưa thể trả lời là đúng hay sai vì sự suy luận của cô có vẻ tiêu thuyết quá.

— Anh Văn Bình, chúng ta không còn thời giờ để tiếp tục tấn trò mèo vờn chuột vô ích này nữa. Anh đã biết Vichky chỉ là kẻ địch giả hiệu.

— Trí tưởng tượng của cô hơn hẳn tôi nhiều bậc. Cô là ai ? Cô là ai mà quen Vichky ?

— Em không hề quen cũng như anh không hề quen Vichky. Em rất ngạc nhiên về thái độ này của

anh. Anh sợ hãi? Anh sợ trong số những người trong ca-bi-nét này có vành tai của địch hả? Dầu sợ, anh cũng chẳng còn lối thoát nào khác nữa. Lẽ ra em phải giữ im lặng đến phút chót, phút hạ màn. Nhưng em không thể ngậm miệng nhìn anh chết dưới tay gã thuyền trưởng hung bạo. Vì vậy, em phải nói, và em không ngần ngại nói hết sự thật, dầu em sẽ gặp hiểm nguy. Em là ai, rồi anh sẽ hiểu. Nhưng ngay từ phút này anh phải thành thật đồng ý với em rằng Vichky không phải là đặc phái viên C.I.A. có nhiệm vụ đến căn cứ 4Q móc nối với kỹ sư Anbe Dcaré.

— Tại sao cô dám đoán đoán hần là nhân viên C.I.A. giả mạo?

— Hừ... anh muốn điều tra em hả? Thôi, để em nói hết. Vichky thật sự đeo vòng sơ-men ở cổ tay trái, Vichky giả mạo này cũng đeo đủ số vòng bạch kim ở cổ tay trái, nhưng... nhưng hần lại quên một điều căn bản khiến người kém quan sát vẫn có thể phăng ra hần đội lốt. Vichky chính hiệu chuyên đeo đồng hồ ở cườm tay phải, vòng sơ-men ở cườm tay trái, vì vậy trên cườm tay trái không thể nào có một vết trắng. Nam-Mỹ là xứ nắng quanh năm, đeo đồng hồ vài ba ngày là nơi đeo trắng hều trong khi da tay nâu sẫm. Nếu

hần là Vichky chính hiệu, vết da trắng hều chỉ có thể có trên cườm tay phải, đằng này hần lại có trên cườm tay trái. Giờ đây, anh đã hoàn toàn đồng ý với em chưa?

Văn Bình nin thính. Không cần Rita giải thích, chàng đã biết. Chàng đã biết ngay từ khi gặp Vichky (giả hiệu) gần căn cứ 4Q. Nhưng chàng giả vờ không biết để theo dõi hành động của hần, chờ đến phút chót mới ra tay.

Giọng Rita vẫn đều đều như tiếng mực sư trên tòa giảng :

— Anh ghé gồm lằm, anh qua mặt được Vichky chứ đừng hòng qua mặt em. Anh đã phăng ra chân tướng của Vichky nên mới chủ tâm xô tên hoa tiêu ra khỏi trục thăng trong khi bay, đến khi đáp xuống thì tìm đủ cách loại trừ tên hoa tiêu mặc dầu Vichky tìm đủ cách che chở. Chẳng qua anh chặt lòng, chặt cánh của Vichky. Hần tưởng anh lỗ tay, nhưng em, em đã thấy rõ là anh cố tình. Tội nghiệp cho gã Vichky giả hiệu đại dột..

Lời nói của Rita đưa Văn Bình từ ngạc nhiên này qua ngạc nhiên khác. Chàng ngạc nhiên vì nàng đã nói đúng, rất đúng, đúng đến nỗi chàng không còn giữ được bình tĩnh nữa. Dầu nàng là ai, nàng vẫn là đối thủ đáng gờm của chàng.

Nàng là nhân viên điệp báo đồng minh hay là nhân viên GRU, Quốc tế Tinh báo Sở, chàng cũng lo ngay ngáy.

Vì nàng đã có cặp mắt thông thiên nhìn thấu bề sâu ruột gan chàng...

Nàng chưa chịu buông tha Văn Bình. Chàng còn bối rối thì nàng đã nói tiếp :

— Anh giết hai tên phi công với hai mục đích rõ rệt. Thứ nhất, chặt lòng, chặt cánh của Vichky ; thứ hai, quan trọng hơn, là ngấm hại hẳn. Hẳn không biết mật khẩu liên lạc với thuyền trưởng, vì đã có hai tên phi công. Vì nguyên tắc an ninh, thuyền trưởng chỉ có nhiệm vụ liên lạc với kẻ nào nói trúng mật khẩu. Hai tên phi công bị chết, Vichky trở thành bơ vơ, tính mạng hẳn cũng bị đe dọa không kém tính mạng mọi người. Hẳn không còn cách nào khác ngoài cách xuất đầu lộ diện, công khai tuyên bố là nhân viên GRU. Vì Buru phá quấy, Vichky bị ăn đòn đau, nhưng sớm muộn gã thuyền trưởng sẽ tin hẳn. Ý em đã quyết, còn anh, anh tính sao ?

Văn Bình chỉ đáp bằng cái nhún vai. Chàng không thể nói thành tiếng vì hai tên thủy thủ khác vừa đồng đặc kêu tên chàng :

— Đại tá Z.28.

NGƯỜI ĐEP QUI-TÔ

Buru và hai người đàn bà đều nhìn chàng, về mặt lo sợ. Nhưng chàng vẫn thản nhiên như không. Tên thủy thủ cầm súng bước vào ca-bin, hất hàm với Văn Bình :

— Ông là đại tá Văn Bình ?

Chàng lắc đầu :

— Không phải.

Tên thủy thủ quay sang hỏi Buru :

— Ông này chính là đại tá Văn Bình phải không ?

Buru trề môi :

— Thăng mập Vichky nói láo. Trong bọn chúng tôi không có ai là đại tá, và không có ai mang tên Văn Bình cả.

Tên thủy thủ ngẫm nghĩ một phút rồi chỉ Văn Bình :

— Ông này theo tôi.

Văn Bình ngoan ngoãn đứng dậy. Chàng nhận thấy tia mắt của Rita vụt sáng. Dường như nàng đang tìm cách ra hiệu cho chàng. Có lẽ nàng nghĩ rằng nếu muốn áp đảo đối phương trên tàu đánh cá thì đây là cơ hội thuận lợi nhất. Hai gã thủy thủ đều được võ trang súng tiêu liên nhưng ở trong ca-bin chật chội những dụng cụ giết người lén lút này trở nên kèn cang bất tiện. Hơn nữa,

chàng không tin đối phương là nhà thiện xạ. Trong trường hợp phản công, chàng có thể nấp trong rừng, và nhất là hành động thật lặng lẽ. Chàng chỉ cần vung tay, hai phát a-tê-mi trúng yết hầu sẽ đưa hồn hai tên thủy thủ xuống địa ngục.

Rồi với khẩu tiểu liên và băng đạn còn đầy chàng dư sức chế ngự gã thuyền trưởng và bọn thuộc viên. Đó là chưa nói đến khẩu tiểu liên thứ nhì mà một trong ba người, Buru, Rita, hoặc Cócô có thể sử dụng để triệt hạ phe địch..

Tuy vậy chàng vẫn ngoan ngoãn đứng đây. Chàng không tỏ cử chỉ nào khiến Rita có thể hiểu lầm là chàng cướp súng. Vì chàng muốn chờ đợi thêm một thời gian nữa. Chàng phải gấp gã thuyền trưởng, và chạm mặt Vichky.

Con tàu đánh cá số viết trong võ ngoài nhỏ nhắn, trông gặp sóng lớn là đắm, nhưng bên trong lại khá rộng rãi, kiên cố, và được thiết trí đầy đủ tiện nghi tấp tểnh. Ca-bin riêng của thuyền trưởng phía sau phòng máy dầu căn không thua kém phòng ngủ hạng nhất trên tàu biển thương mại là bao; về kích thước nó rất hẹp, song so sánh đồ đạc nó lại không thiếu thứ gì, từ cái giường xếp mở lật vào vách tàu đến cái bàn làm việc xinh xắn bên trên đặt một số máy móc điện tử.

Một máy ảnh đời ca-lô xanh đang cầm cự với đồng bộ phận rời của máy truyền tin. Văn Bình liếc nhìn và nhận thấy công cuộc gắn ráp của hắn sắp hoàn thành. Trong một giờ đồng hồ nữa, thuyền trưởng sẽ có thể liên lạc điện đài với Trung Ương GRU ở Mạc tư khố.

Thời tiết chỉ thoán đẹp được một lát rồi xấu lại như cũ. Những tảng băng khổng lồ nặng con tàu lên cao trong khi gió lớn thổi vù vù. Chàng phải vịn lan can tàu mới giữ được thăng bằng trên sàn gỗ trơn trượt.

Thuyền trưởng ngồi dựa vào vách, miệng ngâm điệu xi-gà Ha-van lớn bằng ngón chân cái. Vichky đã được mở công, về mặt phơn phớt. Thấy chàng vào Vichky đứng đây, giọng ngọt ngào:

— Chào anh bạn đại tá Z-28. Anh bạn đã biết tôi là Vichky giả hiệu. Bọn anh tìm đủ mọi cách phỉnh gạt thuyền trưởng, nhưng giờ đây tôi đã nắm chủ động, thuyền trưởng đã tin tôi. Anh đã chịu thú nhận anh là Z-28, nhân viên C.I.A. chưa?

Văn Bình cười nhạt:

— Tôi có hai điều cần xác định. Thứ nhất, Z-28 không phải là nhân viên C.I.A. mà là cộng sự viên thân cận của ông Hoàng, tổng giám đốc Sở Mật vụ Nam Việt. Thứ hai, tôi không phải là

Z-28 chính cống. Mà là Z-28 giả hiệu. Cũng như anh là Vichky nhân viên giao liên C.I.A. giả hiệu vậy.

Vichky chồm dậy nhưng thuyền trưởng đã vung tay cản hẳn lại. Vichky hậm hực ngồi xuống. Thuyền trưởng nghiêm giọng nói với Văn Bình :

— Ông Z-28, ông đừng hòng lừa tôi. Tôi đã biết rõ ông là nhân viên C.I.A.

— Ông đã biết rõ thì còn hỏi tôi làm gì nữa ?

— Đề ông tự ý cung khai. Vì nhân đạo, tôi không muốn áp dụng những phương pháp khác.

— Chẳng hạn tra tấn ?

— Dĩ nhiên. Hẳn ông đã đoán biết con tàu đánh cá này chính là một khoái-dĩnh trang bị dụng cụ truyền tin điện tử và vũ khí bí mật của hải quân số viết.

— Vậy ông bắt đầu tra tấn đi.

— Ông khỏi phải dấy. Thuộc viên của tôi chỉ có 13 người nhưng người nào cũng am tường nghệ thuật tra tấn. Nếu ông không chịu nói, chúng tôi sẽ tiếp tục tra tấn đến chết. Biền rộng mệnh mỏng, vứt ông xuống thì trong chốc lát ông sẽ tan thành nhiều mảnh và chui gọn vào bụng cá, cho dầu xác ông còn nguyên thì cũng không đời nào tìm thấy.

Văn Bình không đáp vì vành tai chàng vừa nhận

được một âm thanh quen thuộc. Đó là tiếng máy bay. Mặc dầu phi cơ còn xa, tiếng gió và tiếng sóng lại mạnh, chàng vẫn nghe rõ mồn một như chàng đang đứng giữa phi trường. Có lẽ vì tiếng động cơ máy bay trong lúc này là tia hy vọng cuối cùng trên đại dương bao la nên nó vang dội thật lớn.

Gã thuyền trưởng cũng nghe tiếng máy bay như chông. Hẳn ra lệnh như quát cho tên cận vệ cầm súng lăm lăm đứng án ngữ bên cửa ca-bin :

— Bảo chúng nó kiểm soát lại xem trên boong được nguy trang chu đáo chưa ? Cần thận đấy, có lẽ là máy bay địch.

Tiếng phi cơ mỗi lúc một gần, và càng bay đến gần phi cơ càng hạ thấp. Chắc hoa tiêu đã nhìn thấy con tàu đánh cá lẻ loi. Nếu là phi cơ C.I.A. tất hoa tiêu phải bay lượn trên tàu và liên lạc vô tuyến với người trên tàu. Hệ thống liên lạc vô tuyến của tàu đánh cá đã bị tê liệt, hoa tiêu sẽ nghi ngờ và sẽ báo cáo về đất liền để xin chỉ thị...

Và thuyền trưởng không còn cách nào khác ngoài cách thủ tiêu chàng cho phi tang..

Nếu muốn thoát chết, chàng phải phản công ngay từ bây giờ. Tên cận vệ võ trang đã trèo lên boong trên, trong ca-bin chỉ còn gã thuyền trưởng và Vichky. Cả hai đều giỏi võ, tuy nhiên chàng tin